

Golf brev fra USA.

Vi tenkte kanskje det kunne være hyggelig med en liten påminnelse om hvordan golf arter seg, nå mens dere stabber i snøen og koser dere i tunnellen. Derfor dette lille golfbrevet fra Eugene, Oregon USA.

Vi, dvs. Deede, Jacob og Gunvald dro til Eugene, Oregon i slutten av juli i fjor og vi skal være her til juli i år. Eugene er en by med ca 350.000 innbyggere, medregnet oppland. Det er en kommunal golfbane midt i byen, en privat country club midt i byen og en privat eid bane ca 20 min kjøring fra der vi bor. Med en til to timers kjøring kan vi sikker nå 20 ulike golfbaner. Eugene ligger rundt "parallell 45". For de som er glad i vin har det en særlig klang. For de som er glad i golf betyr det at en kan spille hele året. Da vi kom hit var det rundt 30 varmegrader. De lokalkjente syntes det var som det burde, men gjorde oss oppmerksom på at vinteren i Eugene er aldeles forferdelig: "Det starter i oktober, november og varer til mars, april, seks måneder med dystert, konstant regn". Vi tenkte at jaha, det kan jo være det er slik, men det kan jo også være at disse Eugenerne er som folk på Østlandet, at de rett og slett skryter på seg dårlig vær. Så langt kan vi melde at de er som Østlendinger. Det har vært fin Tromsø sommer her siden Jul og før det regnet det kanskje en uke eller to, men jeg kan ikke huske en dag helt uten sol.

Golf er ikke det samme i USA som hjemme. En markert forskjell er hvordan golfbaner eies og drives. Det er tre typer eierskap til golfbaner her: Kommunalt eide baner, privateide baner eller det som calles "country clubs". Medlemskap i en country club kan være svært dyrt, men er du medlem spiller du gratis. Dette ligner på det norske systemet med aksjer eller spilleretter. Det varierer noe, men mange av country clubene tar ikke mot gjestespillere. Disse klubbene kan også håndheve "dress code" til fingerspissene. Mange år før jeg begynte å spille golf var jeg med svigerfar for å spise middag på hans contry club og var nær ved å bli avvist i døren fordi jeg ikke hadde belte i buksen.

Utsikt over Manzanita

Hvem som helst spiller mot greenfee på komunal- og privat-eide baner. Og når jeg sier hvem som helst, mener jeg hvem som helst. Det er ingen som bryr seg om "sertifisering" av golfspillere her. Det er heller ingen som insisterer på at du må være medlem i en klubb for å kunne spille. Du kan spille på en golfbane første gangen du tar i ei kølle. Når en først spiller, teller en "strokes" eller slag. Det er ingen, eller i hvert fall svært få, som bruker Stableford-systemet for å telle poeng. Dersom

en kombinerer manglende sertifisering med at en gjerne skal hulle ut for å vite hvor mange slag en har slått, er det klart at spillehastigheten kan bli lidende. Dette reguleres, som så mye annet her, gjennom markedet. På billige, kommunale baner

kan det gå riktig treigt. Den som ønsker raskere spill og mer velholdte baner, betaler mer på en privat bane, eller er medlem i en country club.

Det amerikanske systemet har åpenbare fordeler fremfor det vi er vant til hjemme. Først og fremst gjør det golfspillet langt mer tilgjengelig for alle. Tenk om vi skulle ha et system der en måtte være medlem i en klub for å kunne spille bowling, fotball eller gå på ski?

Deede jakter på en ekte birdy på River Ridge, hull 5

Ellers har jeg en mistanke om at de sloper banene noe anderledes her enn i Norge. På River Ridge, en bane vi går en gang i blandt, får jeg 19 tilleggsslag dersom jeg spiller fra hvit. Banen er da 6009 yards lang, par 71. I Tromsø får jeg 19 tilleggsslag dersom jeg spilte fra rødt, 5269 yards par 72 (i følge tabellen på nettet). Her er det en differanse på 740 yards og ett slag. I Tromsø fikk jeg nesten en par-tre-bane gratis! Jeg har ikke så mye erfaring, men den jeg har tyder ikke på at Tromsø

er slopet enklere enn andre baner i Norge. Hvorom alting er - jeg har kommet til at dersom jeg klarer å spille handicapet mitt her så har jeg forbedret meg :)

Vi har særlig erfaring fra fire, fem golfbaner: Aller viktigst for vår del er River Ridge der vi spiller gratis siden det eies av Deede's kusine. Dette er et anlegg med tre baner, en 18 hulls, en 9 hulls "Executive course" og en 9 hulls par-tre bane. Disse banene er preget av velholdte og vanskelige greener. De har gjerne platå med ganske store høydeforskjeller og fall i mange retninger. Det er slett ikke uvanlig å bruke tre (og noen ganger fire) putter. 18 hullsbanen ligger langs en elv og har både vann og OB som kan være "intimidating".

Gerhart Golf Links

Executive course, som vi spiller oftest, er trang med høye trær tett inntil fairway. Banen er ikke lang, par 32, ingen par 5, men for oss er det slett ikke lett å komme rundt på det som er "vårt par". Så har vi den kommunale banen i byen. Den spiller vi også endel. Den er rene berg og dal banen. Alle greener, bortsett fra to, ligger høyt over fairwayen. Fairwayene heller mot venstre eller høyre. I tillegg er det noe skog en kan rote seg bort i.

Ved kysten, der mor til Deede bor, er det to baner vi pleier å spille. Gerhart golf links, grunnlagt i 1890 ett eller annet, er en av de eldste banene på vestkysten. Det er en fin kupert par 72 bane. Små forblåste furutrær skiller fairwayene fra hverandre. Den andre ligger i Mazanita. Dette er en liten par 9 bane som ligger inne i en furuskog. Noen har brukt mye tid på å plante blomster rundt utsalgsstedene. Ett av utsalgsstedene er forøvrig på en liten plenlapp mellom to hus. Nabokona sto og vannet blomster på naboplana første gang jeg skulle slå ut derfra. Følgene av en stygg push-slice eller shank blir veldig tydelige i slike situasjoner.

Utslag fra plen

I for en stund siden var det nydelig med 23 varmegrader og vi dro for å spille 18 hull på en bane vi ikke har prøvd før, "Diamond Woods", par 72, 6055 yards fra hvit tee, cr/slope: 69,1/121. Jeg tror jeg duffa hver eneste ball jeg slo ut på driving rangen. Utsalget gikk tålelig bra, andreslaget duffa jeg skikkelig og hadde en pitch på 40 m til hullet. Pitchen toppa jeg og ballen føk i lav bane, traff stanga og datt rett i hullet. Det er den mest ufortjente birdy jeg noengang har fått, i tillegg var det skikkelig fint vær!

Hull 10 McKenzie

Forrige helg prøvde vi en golfbane som ligger en halvtimes kjøring oppover McKenzie river. Den heter selvfølgelig McKenzie River Golf Course. En fin liten bane som ligger langs elvebredden. For en gangs skyld spilte vi 18 hull og Jacob var med. For å bevare familiehyggen spilte jeg fra rødt. Siden det i utgangspunktet er en kort bane med par 70, ble den særlig kort for meg, men det er bare kjekt, da får jeg følelsen av å kunne slå riktig langt. Banen er flat, fine kortklippe fairwayer og

flotte velpleide greener. Greenene er det vår pro kaller "kjedelige", dvs de er ikke svært undulerte og de faller bare i en retning om gangen. Greener der det er et håp om å ha et gjennomsitt som ligger nærmere to enn tre putter. Banens største vanskelighet er nok trærne. Fairwayene er tildels smale og kommer du for langt ut til siden ligger du gjerne bak eller under et tre. Muligheten for å nå inn på greenen "in regulation" er da sterkt redusert.

Vi spilte rimelig bra alle sammen. Jacob fikk f.eks. birdy på hull 10 (par 4). Med meg gikk det riktig galt bare da jeg tok frem 7 wooden og havnet inni blandt trærne. (Det ble en trippelbogey av det). Det emosjonelle høydepunktet kom imidlertid på hull 17.

Rett par fire, ca 260 yards. Høye trær på begge sider av fairway. Utslagsstedet er på venstre side av fairway og greenen har en bunker på høyre side. Jeg sier til Jacob at han bør stille seg opp til venstre på utslagsstedet og sikte på bunkeren. (Han har en tendens til å slå ”bananer” – ut mot høyre og draw in mot venstre). Han gjør det og slår en flott banan som nesten ville ha nådd bunkeren dersom den ikke hadde skrudd mot venstre. Han ligger 60 - 70 yards fra greenen. Etter å ha slått et 7 jern ligger jeg 104 yards fra greenen og skal slå først. Jeg slår en PW med litt for mye kraft og går over. Jacob følger etter, han går også over, men lengre enn meg. (Hvor Deede er nå er jeg ikke riktig sikker på). Jeg pitcher inn på greenen, for langt til høyre, men rimelig greit for en to putt. Jacob sender avsted en nydelig pitch som stopper under en meter fra flagget. Han har par putt og spør om han kan få den. Jeg sier nei, den der får han ikke, den kan han godt bomme på. Jeg putter først og får min bogey. Jacob putter for par, bommer hårfint, og går like langt forbi som han var på parputten. Ergo bommer han på bogey putten også og det blir dobbeltbogey. Jacob er trøstesløs den korte veien til hull 18. Helst vil han spille hullet på nytt, men vi forteller at slik er ikke golf (eller livet) og at kunsten nå er å legge alt det vonde bak seg og se frem til neste hull.

Hull 18 er et kort par tre, kanskje 70-80 meter. Problemet er at greenen ligger mye høyere enn utslagsstedet, en ser bare toppen av flagget og rett foran utsalget er det vann. Jacob slår et fint slag rett over toppen på flagget. Når vi kommer opp ser vi at ballen ligger på oversiden av greenen helt i kanten. Denne greenen skråner ganske bratt fra ned mot hullet fra bakkant så dersom han putter hardt denne gangen også vil han sikkert gå over greenen. Men det

går fint og han kommer seg av banen med par på siste hullet. Vi spilte "skins" med poeng der Jacob og Deede fikk to ekstrasklag per hull og jeg fikk ett. Jacob fikk 10 skins, Deede 5 og jeg 3. Poengmessig fikk Deede 38 og Jacob 35. Jeg vet ikke hva jeg fikk, banen var ikke slopet for menn fra rødt. Noe særlig ble det nok ikke, jeg tror jeg gikk omtrent på det jeg skulle dersom jeg hadde spilt fra hvit tee og ikke rød.

I påsken skal vi til Monterey CA; kjent for Steinbeck, DelMonte og for å være nabobyen til Carmel – byen som huser Pebble Beach Golf Course og har hatt Clint Eastwood som ordfører. Vi skal *ikke* spille på Pebble Beach, geenefee er \$410! Derimot skal vi spille på en av de kommunale banene som vi har vært på tidligere. Den er i gåavstanden fra der Deede's' bror bor og vi skal være i påsken. Det er en flott bane som er nærmeste nabo til Stillehavet på de siste ni. De første ni ligger tidvis tett til bebyggelse og veier og kan være skremmende for alle med HPC over 10. Deede har havnet på taket til et hus engang og Gunvald har satt av mist en bilalarm med et litt ”uheldig” slag. Tiltross for denne bynære følelsen kryr det med rådyr der. Sist vi var der hadde en sværing en lagt seg midt på drivingrangen ca. 150 yards fra utsaget. Gunvald brukte en bøtte på å få den til å flytte seg – uten hell. På denne banen koster det knapt \$30 å gå en runde.

Helga etter påske skal vi en liten by som heter Bandon på kysten av Oregon. Der ligger "The Bandon Dunes" og der *skal* vi spille. Bandon Dunes består av to baner og de er kjent som noen av de fineste i Oregon. Dersom vi får ånden over oss skal vi sende beretning og bilder fra hvordan det gikk på California og Oregon kysten.

Hilsen

Jacob, Deede og Gunvald